

சிக்காகோ ஓ ஹரே சர்வதேச விமானநிலையத்தில் இருந்து காலை 10:40க்குப் பிற்பாட்டு அமெரிக்கன் எயர்லைன்ஸ் விமானம் ரொறன்ரோ நோக்கி;ப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

“மூப்பத்தாறு வருடங்கள்குப் பிறகு எனது நண்பன் குமாரினை சந்திக்கப் போறனே” என்று நினகை கமகிழ்ச்சியாகவும், மிகவும் நெருங்கிப் பழகிய நண்பன் ஒருவனுடன் கடந்த மூப்பத்தாறு வருடங்களாக எந்தவித தொடர்பும் இல்லாமல் இருந்திட்டன் என்று நினகை ககுற்ற உணர்வும் என மனதைப் போட்டு உறுத்துது” என்று புலம்பிக் கொண்டு விமானத்தில் இருக்கையில் இருந்தவாறு தனது இளமகை கால நினவைகளை மனதில் மீளோட்டம் செய்து கொண்டிருந்தான் சூதன். அவனோடு பயணம் செய்து கொண்டிருந்த மனைவி ரகோ நன்றாகத் தங்கிக் கொண்டிருந்தாள். விமானத்தின் பறப்பு வகைத்தயையும் மவீய வகைத்துடன் கடந்த கால நினவைகள் சூதனின் மனதில் அலையலையாக எழுந்தன.....

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் சாவகச்சேரித் தொகுதியில் அமறைந்து எண்ணற்ற கலதை துறை மாணவர்களையும் ஒருசில விஞ்ஞான மாணவர்களையும் பல கலகை கழகங்கள்கு வருடாந்தம் அனுப்பி வரும் சாதனையால் சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரி என்று எல்லோராலும் நன்கு அறியப்பட்ட ஒரு மூதன் மனைலகை கல்லூரியாக விளங்கும் கல்லூரியில் தரம் நான்கு முதல் சாதாரண தரம் வரை ஒன்றாகப் படித்தவர்கள் சூதனும், குமாரும். அவர்களின் வீடுகள் கல்லூரியிலிருந்து எதிர்த்திசைகளில் புத்து மலை தீர இடவைளியில் இருந்தபோதும் கல்லூரியில் இணைபிரியா நண்பர்களாக இருந்தார்கள்.

சாதாரணதரக் கல்விக் குப் பின்னர் உயர்தரத்தில் சூதன் உயிரியல் துறைக்கும், குமார் கணிதத்துறைக்கும் சனென்று படிக்க வண்டியிருந்ததால் ஏற்பட்ட பிரிவினகை கட்ட ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது இருவரும் திண்டாடியவர்கள். உயர்தர வகுப்பிலும் இரசாயன பாடத்துக்குச் சூதனின் வழிகாட்டலும், பௌதீகப் பாடத்திற்கு குமாரின் வழிகாட்டலும் பெற்றுக் கொண்டு இருவரும் தத்தமது துறைகளில் சிறப்பாகப் படித்தார்கள்.

“டே சூதன் குமார் பசேறன். எப்படி இருக்காய்” என்று கடைக்க, சூதன் “ யார் சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லரியில் படித்த குமாரா” என்று கடைதான்.

“ஆமாம். சூதன். சில தினங்களுக்கு முன்தான் உனது தொலைபேசியை இணையத்தளமொன்றில் இருந்து எடுத்தனே. எப்படி இருக்கிறாய்.” என்று தொடங்கி நீண்டநேர உரையாடலை சூதனுடன் குமார் செய்தான்.

ஒரு கட்டத்தில் “நீ ரா எப்படி இருக்கிறா” என்று கடைதான் சூதன்.

“அவள் நன்றாக இருக்கிறாள். நாங்கள் ஒவ்வொரு சகைகனும் இணைந்தே இருக்கிறோம்” என்றான் குமார்.

உடனே சூதன் “டே குமார் நீ பசேவது நீ ராவாக்குத் தெரியுமா?” என்று கடைத்தும் இந்தக் களேவியின் அர்த்தம் நன்கு புரிந்தவனாக.....

“உனக்குத் தெரியுமா? உன்னையும் ரகோவையும் தடேபிப் பிடித்து உறவு கொண்டாடாமாறு சொல்லிப் பலவாறுங்கள் ஆச்சு. எங்கள் பிரிவாக்கு தான் காரணமாகி விட்டனே என்று பலதடவை எனக்குக் கபறி கவலைப்பட்டாள்”

“அப்படியா குமார். எனக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றது. கொஞ்சம் பொறு. ரகோ இதனைக் கடைதால் மிகவும் சந்தோஷப்படுவாள். நீ யும் அவளுடன் பசே” என்று சொல்லி விட்டு ரகோவிடம் தொலைபேசியைக் கொடுக்க குமார் ரகோவுடனும் சில நிமிடங்கள் பேசினான்.

இப்பொழுது குமாரையும், நீ ராவையும் நேரில் சனென்று பார்ப்பதற்காகவே சூதனும், ரகோவும் பயணமாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தபுக்கத்தில் இருந்து விழித்த ரகோ சூதன் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மழ்கியிருந்ததைக் கண்டதும் “என்னப்பா கடும்மையாய் யோசிக்கிறியள்” என்று கடைதான்.

சூதன் “ஒன்றுமில்லை, கடந்த கால நினவைகளை நினசைச்சுப் பார்த்தன். குமாரோடு எவ்வளவு நெருங்கிப் பழகி தவேயில் லாத ஒரு பிரச்சினையால் இவ்வளவு காலம் ஒரு தொடர்பும் இல்லாமல் இருந்திருக்கிறம்...” என்றான்.

“எல்லாம் விதி. நான் எதுவும் யோசிக்காமல் ஏதோ சொல்ல நீ ரா அதைப் பெரிசாய் எடுக்க மம் எங்களிருவரால் உங்கள் இருவரின் நட்பும் முறிந்து விட்டது.” என்று கவலையுடன் சொன்னாள் ரகோ.

“சரி நீ ர் கவலைப்படாதயும். இப்பவாவது ஒரு முடிவு வந்திருப்பதை நினசைச்சு மகிழ்ச்சியடவை” என்றான் சூதன்.

ரொறன் ரோ பியர் ~ன் சர் வதசே விமானநிலையத்தில்பகல் 12:30 இற்கு விமானம் தரையிறங்கியது.

விமானத்தில் இருந்து இறங்கிப் பொதிகளை எடுத்துக் கொண்டு குடிவரவு அதிகாரிகளிடம் பாஸ்போர்ட் காட்டி அனுமதிகளைப் பெற்று சூங்க இலாகா இடத்தையும்

தாண்டி வளையே வரும் பொழுது பல உறவினர்கள் தத்தமது விருந்தினர்களையே வரவேற்கக் காத் திருந்தனர். ஒரு சிலர் கையில் பிச்செண்டுகளையே வைத்திருந்தனர். சிலர் விருந்தினர்களின் பெயரை எழுதிய அறிவித்தல் பலகையையே கைகளில் தாங்கியிருந்தனர். இவர்களுக்கான தான் குமாரும் நிற்பான் என்ற எண்ணத்தில் சூதனின் கண்கள் நோட்டம் விட்டன.

ஒருவரின் தலையில் ஒரு பிடிற்றல் பிஸ்பிலே இருந்தது. அதில் “நண்பன் சூதனே வருக!” என்ற அறிவித்தல் காணப்பட்டது.

“அடையேயா. இவர்தான் குமாரா. அந்தக் காலத்து குமாராக்கும் இவனுக்கும் இடையில் ஒரு தொடர்பையும் காணவில்லை” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு ரகோவாக்கும் கையால் குமாரைக் காட்டினான். அப்போதுதான் இவர்களைக் கவனித்த குமார் இவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகைப்பித்தவாறு இவர்களை நோக்கி வந்தான்.

அருகில் வந்ததும் குமாரும், சூதனும் ஒருவரையொருவர் கட்டித் தழுவினார்கள். இருவரின் கண்களும் கலங்க ஒருவரையொருவர் கட்டித் தழுவியவாறு ஒரு சில நிமிடங்கள் நின்றதைக் கவனித்த ரகோவின் கண்களும் கலங்கி விட்டது.

குமார் ரகோவாக்கும் கைகுலுக்கி அவளை அவளை வரவேற்றான்.

சூதன் ஒருவாறு தன்னையே சாதாரண நிலைக்குக் கொண்டு வந்த பின்பு குமாரின் உற்று நோக்கினான். சூதனின் கண்களில் குமார் ஒரு விஞ்ஞான மதேயையாகவே காட்சியளித்தான். அதிலென்ன ஆச்சரியம் இருக்கிறது. குமார் ஒரு மின்னணுவியல் பேராசிரியராகவும், ஆய்வாளராகவும் உள்ளவன் தானே. ஆனால் அமெரிக்காவில் எனது பல நண்பர்கள், பேராசிரியர்களாகவும், ஆய்வாளர்களாக உள்ளனர். அவர்கள் யாரிலும் இல்லாத ஒரு தோற்றம் குமாரில்.....ஆனால் அவர்களுக்கும் குமாராக்கும் குமாரிடையில் ஒரு ஒற்றுமையிருந்தது. பசும் பொழுது அவன் வாய்மட்டும் பேசியது. அவன் தலையைக் குள் பல சிந்தனைகளை ஓடவதுபோன்று அவன் செய்கைகள் இருக்கும். ஏன் சூதனிலும் இந்தப் போக்கு இருப்பதாக ரகோ அபிக்கடி முறையிடவதுண்டு.

“கனக்கப் பிக்க பிக்க நாமெல்லாம் இப்படியாய் மாறிவிடுகிறோமா?” என்று தனக்குள் சூதன் சொல்லிக் கொண்டான்.

குமார் கையில் ஒரு ரிமோர்ட் வைத்திருந்தான். இவர்களுடன் பேசிக் கொண்டே ரிமோர்ட்டில் ஒரு பட்டனை அழுத்தினான்.

அவன் தலையில் காணப்பட்ட பிடிற்றல் பிஸ்பிலே சூரங்கி உருவத்தில் நன்றாகச் சூரங்கிப் பின் தலையைப் பகுதியால் இறங்கிக் கழுத்தில் அவன் போட்டிருந்த சங்கிலியில் உருண்டு முன் கழுத்துப் பகுதிக்கு வந்து அழகிய பின் ரனாக உருமாறி அவனது சங்கிலியில் தொங்கியது.

குமார் செய்யும் மந்திர வித்தையை அல்லது விஞ்ஞானச் சாதனையை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த சூதன் ரகோவையும் கையால் சூரண்பிக் காண்பித்தான். அவளும் வியப்புடன் பார்த்தாள்.

குமார் சூதனுக்கும், ரகோவாக்கும் அருகில் வந்து திரும்பவும் ரிமோர்ட் இனை

அழகுத் திக் கொள்ள ஒரு மகைக் கிரோ போன் முன்னர் டிஜிட்டல் பிஸ்பிளையோக காட்சியளித்து இப்பொழுது ஒரு பன்னென் ஆக மாறிக் குமாரின் கழுத்துச் சங்கிலியில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்த அதிசயப் பொருள்குள் இருந்து புறப்பட்ட ஒரு தண்டி போல் வளையத்து மரத்திலேறும் பாம்பு போல் வளையத்து குமாரின் வாய்க்கு வர "நீ ரா உன் ஆசைப்பிசுதனும், ரகோவும் வந்திட்டார்கள் எங்களையப் பார்க்க.... அவர்களையுடன் பசே" என்று மகைக் கிரோ போனில் சொன்னான்.

இப்பொழுது அவன் சங்கிலியில் தொங்கிய அதே பொருள் ஒரு ஸ்பீக் கராக உருவெடுக்க அதிலிருந்து "வாறுங்கள் சூதன், ரகோ. மிக்க மகிழ்ச்சி. உங்களையப் பார்க்க நடுநாளாக ஆசைப்பட்டனே." என்று நீ ராவின் குரல்.

சூதனும், ரகோவும் குமாரின் இத்தகைய விந்தைச் செயல்களையெல்லாம் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தவாறு குமாரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

சூதன்குத்துத் தலையெழுந்தது.

"அடே குமார் என்னடா செய்யுறாய்" என்று அவன் கையிலிருந்து ரிமோர்ட்டைக் காட்டிக் கட்டைடன் சூதன்.

"பயப்படாதே சூதன். படித்த விடயங்களில் சிலவற்றை என்னாளாந்த வாழ்க்கையில் நிஜமாகி வதைத் திருக்கிறேன். அவ்வளவுதான்" என்றான் குமார்.
"குமார் யு ஆர் கிரேட்" என்று சொல்லி குமாரின் தோளதைத் தட்டினான் சூதன்.

வாகனத் தரிப்பிடத்துக்கு வந்ததும் வாகனத்தரிப்பிற்கான கட்டணத்தைக் கட்டி விட்டு திரும்பவும் வித்தகை காட்டத் தொடங்கினான். குமார்.

அதே ரிமோர்ட்டுடன் அழகுத்தினான்.....மகைக் கிரோபோன் திரும்பவும் வந்தது.
"நீ ரா நாங்கள் காரில் ஏற ரெபி. நாங்கள் பி 2 லவெல் பமேன்ற மசின் உள்ள பக்கத்தில் நிற்கிறோம். ரிமோர்ட்டு இன்னை ரஸே பண்ணி அனுப்பி வ" என்றான்.

"என்னடா இவன் நீ ரா வீட்டில் என்றான். இப்ப அவளையே கப்பிட்டுக் காரை அனுப்பு என்கிறான்." என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான் சூதன்.

ஐந்து நிமிடத்தில் ஒரு ஜீப் வந்து அவர்கள் முன்னே நின்றது. "நீ ரா தான் ஜீப் ஓடுகிறாளா அல்லது பிரைவர் வதைத்து இருக்கும் அளவிற்கு" என்று சொல்லிக் கொண்டு எட்டிப் பார்த்தான்" குமார்.

"என்ன ஆச்சரியம். காரைக் குள் எந்தச் சாரதியும் இல்லலை. பிரைவர் இல்லாத ஜீப்பா" சூதன் கட்டைடன்.

"ஆம். சூதன். இன்னும் ஒரு பரீட்சார்த்த நிலையில் தான் இருக்கிறது. குறுகிய இடங்களாகக் குமட்டும் சாரதி இல்லாமல் எனது ஜீப்; ஓடும். இன்னும் சில காலத்தில் முழுமையாக சாரதி இன்றி ஓடவகை கலாம்." என்றான் குமார்.

"கடவுளே. நல்ல காலம். சாரதியில்லாத ஜீப்பில் போகவேண்டியிருக்கும். நினகைக் கவவே பயமாக இருக்க." என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான் சூதன்.

சாமான்களான ஏற்றி விட்டு குமார் சாரதி சீ ற்றில் ஏற சூதனும்; ஏறி முன் சீ ற்றில் அமர்ந்தான். ரகோ பின்னுக்கு ஏறினான்.

ஜீ ப் ஓடத் தொடங்கிச் சில நிமிட நேரத்தில் நீ ராவின்குரல் ஒலித்தது. “ரகோ நீங்கள் இருவரும் கதோழி இறச்சி, முட்டை எல்லாம் சாப்பிடுவீர்களா?”

சூதனுகுத் தலையைச் சுற்றியது.

“ரகோ பயப்படாமல் பதில் சொல்லுங்களே. எங்களுக்கு மதிய உணவு தயார் செய்யத்தான் கடைகிறா” என்றான் குமார்.

ரகோ தயக்கத்துடன் “ஆம் நீ ரா சாப்பிடுவோம் மிக்க நன்றி” என்றான்.

உடனடி “யூ ஆ வலெகம்”. என்று நீ ராவின்குரல் வந்தது.

ஒரு சில நிமிடத்தில் மீண்டும் நீ ராவின்குரல்...

“உங்களுக்குப் பிடித்த பாடலை போடுகிறேன். களேங்கள்.....” என்று ஒலித்தது.

பாடல் ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

குமாருடன் சூதன் பசிக் கொண்டு வந்தான்.

ரகோ பாடல்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.....

பல பாடல்களைக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்து விட்டு “குமார், நீ ரா எப்படி எல்லாப் பாட்டுகளையும் எனக்குப் பிடித்த பாடல்களாகத் தெரிவு செய்திருக்கின்றா” என்றான் ரகோ.

“உங்கள் தெரிவுப் பாடல்கள் எல்லாம் உங்கள் முகநிலை மலம் அறிந்திருக்கிறோம்” என்றான் குமார்.

“என்ன ஆச்சரியம் குமார். இவ்வளவு துரம் நீங்களும், நீ ராவும் கவனிக்கின்றீர்கள். இவ்வளவு காலமும் உங்களிருவரிடம் தொடர்பு இல்லாமல் இருக்க வேண்டிய சமூகநிலை ஏற்பட்டு விட்டதே என்றுதான் கவலையாக உள்ளது” என்றான் ரகோ.

“உண்மை ரகோ. அந்தக் கவலை எங்களிருவருக்கும் நிறையைக் காலமாய் இருந்தது.” என்றான் குமார்.

“எங்களுக்கு முதலடி தெரிந்திருந்தால் நீ ராவிடம் ஓடி வந்திருப்பம்” என்றான் ரகோ.

குமாரின் வீட்டுக்கு முன்பாக ஜீ ப்பை நிறுத்தினான் குமார்.

“கொஞ்சம் பொறுங்கள். ஜீ ப் வா~புங் செய்யப் போகும்” என்றான்.

“வெயிட் ரு ஓபின்த டோர், ஜீ ப் வா~புங் ஓன்” என்று நீ ராவின்குரல் ஒலித்தது.

ஜீ ப்பசைச் சூற்றி கழாய்கள் சிறிதாக முளதைத்தன. தண்ணீர் விசிறியடித்தது.

திரும்பவும் “வெயிறு ஜீ ப்பறையிங் ஓன” என்று நீ ராவின கரல் ஒலித்தது.

ஜீ ப்பசைச் சூற்றியிருந்த காற்றாடிகள் காயவதைத்தன.

திரும்பவும் “வெயிறு ஜீ ப்பொலிசிங் ஓன” என்று நீ ராவின கரல் ஒலித்தது.

காரைச்சூற்றி பொலிசிங் நடந்தது.

“அடையேப்பா அமரிக் கா கனடாவிடம் தோற்று விட்டதே” என்றான் சூதன்.

குமார் சிறிய புன்முறுவலுடன் பாராட்டை அமையாக ஏற்றுக் கொண்டான்.

இப்பொழுது “ரெடிக் டெண்ட்” என்றது. ஜீ ப்பகதவுகள் தன்னிச்சையாகத் திறந்தன.

இப்பொழுது குமார் ரிமோர்ட்டை அழுத்த வீட்டுக் கதவடியில் இருந்து ஒரு பாலம் போன்று விரிந்து ஜீ ப்பமட்டும் வந்தது. குமார் அவர்களின் பொதிகளைத் தூக்கி அந்தப் பாலத்தில் வகைக்க அவை தன்னிச்சையாக அசைக்கப்பட்டது வீட்டுக் கதவடியில் வந்து நின்றன.

கதவடிக்கு சூதனும், ரகோவும் குமாரைப் பின் தொடர்ந்து வந்ததும் கதவூ திறந்தது.

“வாருங்கள் சூதன், ரகோ. குமாரும் நீ ராவும் உங்களைய அன்புடன் வரவேற்கின்றோம்.” என்று நீ ராவின கரல் ஒலித்தது.

சூதனும், ரகோவும் வீட்டுக்குள்ளே வந்து சோபாவில் இருந்தார்கள்.

குமாரும் வந்து அவர்களுக்கு எதிராக இருந்து பசிக்கொண்டிருந்தான்.

குமார் அவர்களுடன் பசியவாறு நிமோர்ட்டில் பட்டனை அழுத்தினான். ஒரு சில நிமிடங்களில் நீ ராவின கரலில் “என்ன குடிக் கிறீர்கள், ஓரேஞ் யூஸ், அப்பிள் யூஸ்” என்று ஒலித்தது.

“அப்பிள் யூஸ் ஓகே நன்றி நீ ரா” என்று ரகோ பதிலளித்தான்.

சிறிது நேரத்தால் ஒரு ரோபோ அப்பிள் யூஸ் கொண்டு வந்து சூதனுக்கும், ரகோவுக்கும் பரிமாறியது. ஆச்சரியத்துடன் சூதனும், ரகோவும் ரோபோவைப் பார்த்தார்கள். இப்பொழுது இவனுக்கு 4 வயது. இவன்; பெயர் ரோமி என்று குமார் அந்த ரோபோவை அறிமுகம் செய்து வகைக்க அந்த ரோபோவும் இவர்களைப் பார்த்து புன்முறுவல் செய்துவிட்டுச் சென்றது.

சூதனும், ரகோவும் அப்பிள் யூஸ் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது தொலகை காட்சியில் ஒரு திரைப்படம் போன்று எழுத்துக்கள் ஓடியது.

“இவன் குமார் தனது நிமரோர்ட் இல் திரும்பவும் பட்டன்களை அழுத்தியிருக்கிறான் போல் உள்ளது.” என்று சூதன்; தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டான்.

“தயாரிப்பு குமார் அன் றீ ரா” என்று தொலகை காட்சியில் வந்ததைக் கண்டதும் “என்னடா குமார் படம் எல்லாம் தயாரிக்கிறீங்கள் போல் உள்ளது” என்று சூதன் கடைக் “அப்படியெல்லாம் இல்லை. ஹோம் மடே டொக்கியுமென் ரரிதான் பார்த்து விட்டு சொல்லு எப்படியென்று” என்றான் குமார்.

அந்தக் காணொளி குமார், றீ ரா பற்றியதென்று தெரிந்தது.

குமார், றீ ராவின படங்கள், படங்கள் மஹிமம் சித்திரிக்கப்பட்ட அனிமேன்ஸ் எல்லாம் வந்து கொண்டிருந்தன.

சூதன், ரகோவின படங்கள் எல்லாம் வந்தன. நால்வரும் நட்புடன் திரிந்த காலம் பற்றியெல்லாம் காட்சிகள் ...

...

ரகோவின கண்கள் கலங்கின. சூதனும் சிரமப்பட்டு வந்த அழுகையைக் கட்டுப்படுத்துதிக் கொண்டான்.

குமார், றீ ரா திரும்பக் காட்சிகளும் வந்தன.

அந்தக் காணொளிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது “நீங்கள் எல்லோரும் சாப்பிட்டு விட்டு பாரக் கலாமே.” என்று றீ ராவின குரல் வந்தது.

அப்பொழுது குமாரும் “சாப்பாடு ரெடி வாங்கள் சாப்பிட்டு விட்டு தொடர்ந்து நீங்கள் பாரக் கலாம்.” என்று அழைத்தான்.

“உங்கள் திரும்பக் காட்சிகள் தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நல்ல ரமைங். கலியாணவீட்டுச் சாப்பாடு என்று நினைத்துச் சாப்பிடுவோம்” என்றான் சூதன்.

எல்லோரும் சின்று சாப்பிட அமர்ந்தார்கள். அந்த ரோப்போ மசேகைக்கு சாப்பாடு எல்லாம் கொண்டு வந்து வதைத்தது. அவர்கள்கு பிடித்த கறிகள். மிகவும் ருசியாக இருந்தது.

சூதன்க்கும், ரகோவக்கும் றீ ரா எங்கே என்ற களே விமனதில் எழுத்தொடங்கியது. குமார் எதையோ மறக்கின்றான். அவனே சொல்லும் வரை காத்திருப்போம் என்ற மனநிலையில் போலும் அவர்கள் குமாரிடம் எதுவும் கடைகவில்லை.

“சாப்பாடு மிகவும் ருசியாக உள்ளது” என்றான் ரகோ.

அப்பொழுது சமயைல் காரணை அழைத்து “உங்கள் பாராட்டு இவருக்குத்தான் சரேணும்” என்று கபரிச் சமயைல் காரணை அறிமுகம் செய்து வதைத்தான்.

இப்பொழுது நிச்சயமாக றீ ரா அங்கு இல்லை. அவள் சமயைல் கவும் இல்லை என்று தெரிய வந்தது. ஆனாலும் சூதனும், ரகோவும் எந்த களே வியும் கடைகாது சாப்பிட்டு முடித்து விட்டு கை கழுவுவதற்காக எழும்பும் பொழுது சமயைலறையில் சின்று கழுவமாறு சொல்ல சூதனும், ரகோவும் சமயைலறையைக் குள் வந்தார்கள். சமயைலறை மிகவும் பிரமாண்டமாக இருந்தது. அந்த ரோப்போ இவர்கள் கை கழுவியதும் கை துடைக்கத் துணி கொடுத்து. மிகவும் தொழில் நுட்பமும், அழகும் நிறைந்த ஒரு சமயைலறையாக இருந்தது.

அவர்கள் திரும்பவும் சமயைலறையில் நின்ற சமயைல் காரணுக்கு பாராட்டுத் திரிவித்து விட்டு ஹோலில் வந்து சோபாவில் அமர்ந்தார்கள்.

குமாரும் வந்து அவர்களுடன் இருந்து பசீக்கொண்டு இருந்தான். சிறிது நேரத்தில் தொலைக்காட்சியை ஒன்பண்ணினான் குமார். காணொளி தொடர்ந்தது.

குமாரும், நீ ராவும் சின்று பார்த்த இடங்கள், அவர்களின் சாதனைகள் என்று எல்லாம் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இடக்கிடையே குமாரும் மலேதிக விளக்கங்கள் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு கட்டத்தில் நீ ரா நோய்வாய்ப்பட்டு வதைத்தியசாலையில் இருக்கும் காட்சி வந்தது. உடனே ரகோவும், சூதனும்; ஓரே நேரத்தில் “நீ ராவாக்கு என்ன நடந்தது. ஏன் வதைத்தியசாலையில் இருந்தவா?” என்று குமாரைப் பார்த்துக் கேட்டார்கள்.

குமார் அழத் தொடங்கினான். சூதன் எழும்பி குமாரைத் தழுவி “ஏன் அழுகிறாய்? நீ ராவாக்கு என்ன நடந்தது?” என்று அடக்கடக்காய் கேள்வி கேட்டான்.

ரகோவும் “குமார் என்னவென்றாலும் சொல்லுங்களே?” என்று கபறினான்.

“நீ ரா என்ன விட்டுப் போய் மின்று வருங்கள் ஆகிவிட்டது. அவளுக்கு கான்சர் வந்து சித்து விட்டாள்” என்று சொல்லி விட்டு விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தான்.

சூதனும், ரகோவும் எதுவும் பசேமுடியாதவர்களாக குமாரை ஆறுதல்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தார்கள்.

சிறிது நேரத்திற்கு “உங்களாக்கு கஸ்டமாய்த்தான் இருக்கும். தயவுசெய்து மிகுதிக் காணொளியையும் பாருங்கள். இந்தக் காணொளியையும் உங்கள் இருவராக்கும் தான் நானும் நீ ராவும் காணிக்கை செய் திராக்கின்றோம்.” என்றான் குமார்.

காணொளி தொடர்ந்தது. இப்பொழுது சூதனும், ரகோவும் கண்ணீர் மலக்கக் காணொளியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நீ ரா நோயினால் பட்ட இன்னல்களைப் பார்த்து ரகோ விம்மி விம்மி அழுதான். நீ ராவின் இறுதிக் கிரியை கபிட கொஞ்சம் படமாக் கப்பட்டிருந்தது.

இறுதியில் குமார் சொல்லியவாறு காணொளியின் இறுதியில் “இவ்வாலகில் எங்களோ ஒரு மலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எங்கள் அராமநை நண்பர்கள் சூதனாக்கும், ரகோவாக்கும் காணிக்கை செய்கின்றோம்” என்ற தகவலும் தொலைக்காட்சியில் வந்தது.

காணொளி முடிந்ததும் சூதன் திரும்பவும் எழும்பிக் குமாரைக் கட்டித் தழுவி தனது தயரத்தைத் திரிவித்துக் கொண்டு “நாங்கள் எல்லோரும் எழும்பி ஒரு நிமிடம் நீ ராவாக்கு அஞ்சலி சலுத்துவோம்” என்று சொல்ல எல்லோரும் எழுந்து நின்று அஞ்சலி சலுத்தினார்கள்.

பின்பு எல்லோரும் அமையாக இருந்தார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் குமார் தனது கவலைகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு சூதனையும், ரகோவையும் பார்த்து பசேத் தொடங்கினான்.

“உங்கள் இருவரையும் தான் உயிரோடு இருக்கும் பொழுது பார்க்க வேண்டும் என்று

□□□□□□ : □□□□□□□□□□ □□□□□□

Written by - அகணி சூரஸே -

Saturday, 08 October 2016 23:32 - Last Updated Saturday, 08 October 2016 23:36

akanisuresh@gmail.com.